

 HARLEQUIN®
TM

HISTORICKÁ
ROMANCE

DIANE
GASTONOVÁ

Skrývaná vášeň

DIANE GASTONOVÁ

SKRÝVANÁ VÁŠEŇ

PŘEKLAD

BLAŽENA VESELÁ

Milá čtenářko,

jistě tušíte, že knížky pro Vás připravuji s určitým předstihem. Když píšu tento dopis, je teprve březen, sluníčko nespěšně vystrkuje své hřejivé paprsky a zima o sobě ještě nějaký ten den dává vědět. A taky nám tu ještě pořád rádí koronavirus, jsme zavření doma a netrpělivě vyhlížíme, kdy tahle hrozná pandemie skončí...

Doufám, že v době, kdy tohle budete číst, už bude ten hlavní nápor za námi. A taky doufám, že Vám moje knížky přinesou alespoň trochu pozitivní energie a radosti do života. Diane Gastonová napsala příběh, který v Anglii v 19. století nebyl tak neobvyklý – i když dnes si ho asi ani nedovedeme představit. Mladá zchudlá šlechtična se provdá za staršího bohatého muže, jen aby zachránila své dvě sestry. A již ve čtyřiaadvaceti letech ovdoví... Skrývaná vášně Vám už napoví, že hrdinka dlouho truchlit nebude a nová láska na sebe nenechá dlouho čekat. Druhý červnový příběh je od Bronwyn Scottové a patří do minisérie Spříznění před oltářem. Nazval jsem ho Popelka z předměstí. Hlavní hrdinka se vydává za italskou princeznu, ale kdoví, jak to s jejím šlechtickým titulem doopravdy je.

S láskou

Váš Harlequin

Diane Gastonová

SKRÝVANÁ VÁŠEŇ

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Bound by Their Secret Passion

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2017

Překlad:
Blažena Veselá

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2017 by Diane Perkins
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2021
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-276-5437-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-276-5438-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-276-5439-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Štědrý den, rok 1816

Lorene se uvelebila na měkkém koženém sedadle kočáru. Venku se z oblohy, zbarvené měsíčním světlem málem doběla, snášely sněhové vločky. Sníh na polích zářil a dusot kopyt i rachocení kol zněly tlumeně, jako by kočár jel po prachových peřinách. Krásný den ve společnosti obou sester, jejich manželů a zbožňovaného muže, krásně končil.

Lorene děkovala nebesům, že její manžel odmítl jet na návštěvu s ní.

Hrabě z Tinmoru, kterému bylo přes sedmdesát a byl o dobrých padesát let starší než ona, jí nechtěl Štědrý den se sestrami v Summerfield House, domě jejich dětství, dovolit. Lorene se však manželově vůli vzepřela. Bezmála desetikilometrovou cestu ušla ráno pěšky. Tou dobou také sněžilo, ale chlad jí vléval do žil energii a posiloval vědomí, že je naživu.

Zato v Tinmore Hall v sobě musela veškeré emoce dusit, jen aby přežila den.

„Nebudeš mít nepříjemnosti?“ zeptal se muž sedící v kočáře vedle ní.

Otočila se k němu a tep se jí zrychlil, tak jako vždycky, když se na něj dívala. Dell Summerfield,

hrabě z Penfordu, muž, který zdědil její rodné panství. Modré oči mu zářily dokonce i v přítmí kočáru. Starostlivě semkl hezky vykrojené rty.

Lorene od jeho úst nedokázala odtrhnout zrak. „Nejspíš bude spát,“ řekla. „Chodí si lehnout brzy.“ Nemusela vysvětlovat, že mluví o svém manželovi.

„A co zítra?“

Milovala Dellův hlas, hluboký a sametový jako nejhlubší tóny klavíru.

V jejích čtyřiaadvaceti letech od ní samozřejmě bylo pošetilé opájet se milostnými představami jako školáčka, zvláště když byla vdaná a Dell pouze zdvořilý.

Vlastně byl vždycky víc než zdvořilý.

Byl k ní laskavý.

Rozhodně nechtěla, aby si o ni dělal starost. Nebo aby na ni myslel. Nesměl se nikdy dozvědět, jak často ona myslí na něj. Nebo jak moc pro ni jeho laskavost znamená.

„Přinejhorším si vyslechnu něco ošklivého,“ usmála se, „ale to se mi může stát, třeba když si u snídaně vezmu nesprávný talířek, takže mě to nepřekvapí.“

Dell se zamračil a podíval se stranou.

„Stejně tak je ale možné, že neřekne vůbec nic,“ pospíšila si Lorene. „Jeden nikdy neví.“

Dell trval na tom, že ji zpátky na Tinmore Hall odveze kočárem a doprovodí ji. Lorene si vzácných chvil, kdy spolu byli sami, nesmírně cenila. Mohla si tak představovat, že jsou jediní lidé na světě a že ji osud nedonutil, aby se provdala za Tinmora.

I když ve skutečnosti ji nikdo nenutil. Sama Tinmora oslovila a nabídla se mu. Udělala to proto, že jejich otec nezanechal svým dětem ani vindru a Lorene nenapadl lepší způsob jak svým sestřám a nevlastnímu bratrovi pomoci. Slíbila Tinmorovi, že se za něj

provdá a po zbytek jeho života o něj bude pečovat. On na oplátku svolil, že jejím sestřím dopřeje štědré věno a bratrovi peníze na kapitánskou hodnost.

Nic ale nedopadlo tak, jak si představovala. Sestry i bratr sice našli štěstí, bylo však těžko říct, zda díky Tinmorovi, nebo jemu navzdory.

Jejich štěstí ale bylo Lorene dostatečnou odměnou, i když za něj zaplatila štěstím vlastním.

„Nádherně jsem si dnešní den užila,“ řekla Dellovi.

Měla pocit, že se se sestrami znovu sblížila. Blažila ji radost, kterou prožívaly se svými manžely.

A také možnost pobývat v Dellově společnosti.

Dell otočil hlavu zpátky k ní a zadíval se jí do očí, až celá roztála. „To mě těší.“

Když byla malá, jednou ji zastihla venku bouřka a kousek od ní udeřil blesk. Otřesy okolní země tehdy vnímala celým tělem. V Dellově přítomnosti někdy mívala podobné pocity, jako by ji zasáhl blesk.

Až si připadala hloupě.

Kočár dojel k železné bráně Tinmore Hall a Loren s Dellem si přestali hledět do očí. Proti obloze jako ohromné hrozící ukazováky vyvstaly věže rozlehlého venkovského sídla.

Loren neudělala nic špatného, jen neposlechla svého manžela, který neměl žádný rozumný důvod bránit jí v návštěvě Summerfield House. Bylo přece přirozené, že chce strávit Štědrý den se sestrami v rodném domě. Její slabost pro Della s tím neměla nic společného. Že je do něj zamilovaná, to bylo její tajemství, které se nikdy nikdo neměl dozvědět.

A nejméně ze všech sám Dell.

Když kočár zastavil před vchodem do domu, dveře se otevřely a objevil se v nich majordomus. Dell

vystoupil a otočil se k Lorene, aby jí pomohl z vozu. Chytila se ho za hřejivou a silnou ruku.

Doprovodil ji po kamenném schodišti až k těžkým mahagonovým dveřím a čekajícímu majordomovi.

„Děkuju, Delle,“ špitla Lorene, aniž se odvážila na něho pohlédnout.

Dell ustoupil stranou a Lorene vešla do haly, kde stál její manžel. Opíral se o hůl a z očí mu sršely blesky.

Dell se díval za Lorene, dokud mu nezmizela ve dveřích. Nerad ji nechával napospas starci, který byl sice jejím manželem, ale měl pro ni jen pohrdání a zlá slova. Dell věděl, že život může být řízením krutého osudu hodně krátký a člověk by si měl své blízké hýčkat, dokud může.

„Tak návštěva sestřiček, co?“ zaskřehotal Tinmore, než dveře stačily zaklapnout. „Spíš dostaveníčko s milencem! Já ti ukážu!“

Dveře se zavřely.

Dell strnul.

Milenc?

To bylo absurdní! Lorene navštívila své dvě sestry, nic víc, a Tinmore to moc dobře věděl.

„Hned jsem zpátky,“ zavolal Dell na kočího.

Bez zaklepání rozrazil dveře.

Majordomus uskočil a Tinmore překvapením vypouklil oči. „Co si to dovolujete, pane!“ vyhrkl.

Tinmore stál u paty hlavního schodiště. Lorene už byla skoro na prvním odpočívadle.

„Mýlíte se, lorde Tinmore –“ začal Dell.

„Nemá smysl nic vysvětlovat, Delle, prosím,“ přerušila ho Lorene, ale její přiškrcený hlas ho nepřesvědčil.

Tinmore zabušil holí do mramorové podlahy a naznačil Lorene rukou, aby šla pryč. „Jdi do svého pokoje,“ poručil jí a holí ukázal na Della. „Já si promluví s vámi.“

Odvedl ho do malého přijímacího pokoje. Nebyl tak okázalý jako ten, ve kterém se Dell ocitl při své dřívější návštěvě, když se přišel Tinmorovi představit jako nový soused.

„Vykládáte si to špatně, pane,“ spustil Dell, sotva vstoupil do místnosti.

„Je mi to naprosto jasné, Penforde,“ vyštěkl Tinmore. „Taháte se s mojí ženou už od loňské sezony, a ještě máte tu drzost pozvat si ji do svého domu –“ Jeho slova se podivně slévala, jako by přebral alkoholu.

„Aby mohla být na Vánoce se svými sestrami,“ namítl Dell. „A pozvání platilo i pro vás.“

„Chm!“ odfrkl si Tinmore. „To bylo jenom naoko. Dobře jste věděl, že nepřijdu.“

„Nic takového jsem nemohl tušit.“ I když byla pravda, že Tinmorova nepřítomnost Della nemrzela. Nikdo se v jeho společnosti necítil dobře.

Tinmore povytáhl huňaté obočí. „Nedělejte ze mě hlupáka. Ve městě jste byl věčně s ní, objevil jste se na každé společenské události, kam nás pozvali.“

Dell samozřejmě jako pravý džentlmen nemohl Lorene ignorovat. Vypadal by jako nevychovanec, kdyby ji přehlížel, protože se znali. Navíc díky jistému vzdálenému příbuznému zdědil panství po jejím otci, takže se slušelo chovat se k ní hezky. „Nechte ji na pokoji, pane.“

Tinmore celý zrudl. „Jak se mě opovažujete kritizovat, když to vy si nedáte pokoj!“

Zdálo se, že Tinmorovi snad přeskočilo. Nejspíš

neměl nejmenší představu, jak těžké pro Lorene bylo chodit ve městě do společnosti, účastnit se všech těch plesů a rautů. Díky skandálům jejích rodičů i sňatku s Tinmorem ji většina společnosti zavrhla. Tinmore jí mohl nelehkou situaci usnadnit díky svému postavení.

Jenomže to by musel stát na její straně.

„S čím si nedám pokoj?“ Dell už také zvýšil hlas. „Vaše žena se nedopustila ničeho jiného, než že navštívila své sestry. Jak jste se mohl snadno přesvědčit, kdybyste šel s ní.“

„Pchá!“ ohrnul Tinmore nos. „Její sestry nejsou o nic lepší než jejich povedení rodiče. Proto jsem jí zakázal, aby za nimi chodila. A taky jsem nechtěl, aby trávila čas ve vaší společnosti.“

Dell pohlédl Tinmorem do rozezlených očí. „Zakázal jste jí, aby šla? Vždyť jsem dostal přijetí pozvání s vaším podpisem.“

Tinmore zakolísal. „Rozmyslel jsem si to.“

„Na poslední chvíli.“ Dell měl podezření, že Tinmore to udělal schválně, aby zklamání bylo pro Lorene co nejbolestnější.

Moc dobře věděl, jak manželce na sestrách záleží. Provdala se za něho, aby její sestry a bratr získali postavení, o které přišli, když jim otec nezanechal žádné jmění. Bylo nad slunce jasnější, že by s nimi ráda oslavila Vánoce.

Sám Dell by dal všechno na světě, kdyby mohl se svou rodinou strávit aspoň ještě jediný Štědrý den. Nic by mu nezabránilo být s nimi.

Nic než smrt.

Tinmore zaprskal. Dell na něj na chvílku zapomněl.

„Snažíte se zamluvit pravdu, Penforde,“ obvinil

teď Della. „Že se totiž za mými zády taháte s mou ženou!“

Dell se sklonil a zlostně se Tinmorovi zahleděl do stařeckých očí. „To je nesmysl, pane, a vy to moc dobře víte. Už nechci nic slyšet.“

Otočil se a rázným krokem zamířil ke dveřím. Sotva vstoupil do haly, zaslechl za sebou ťukání Tinmorovy hole. „Ještě jsem vás nepropustil,“ čertil se stařec. „Chci vám toho říct mnohem víc –“

Dell si všiml, že Lorene pořád ještě stojí na schodech. Nevěděl, co všechno slyšela. Spěchal ke dveřím, které majordomus nechal otevřené.

„Počkat!“ zvolal Tinmore, který se ho snažil dostihnout kulhavou chůzí.

Dell vyšel ven na schodiště před vchodem. Tinmore ho následoval.

„Ruce pryč od mojí ženy!“ vykřikl a máchl po Dellovi holí.

Dell hůl odrazil, než mu stačila dopadnout na hlavu.

Tinmore hůl pustil a chytil se rukama za hlavu. Táhle zasténal a zavrával. Dell se ho pokusil zachytit, ale Tinmore uklouzl na namrzlém sněhovém škraloupu a zřítel se ze schodů. Dopadl hlavou na kamenné dláždění.

DRUHÁ KAPITOLA

Dell k ležícímu muži okamžitě přiskočil.

„Můj pane!“ zvolal majordomus, který za ním vyběhl z domu.

Ve dveřích se vzápětí objevila také Lorene. „Co se stalo?“ chtěla vědět.

Dell se k ní otočil. „Spadl,“ řekl.

„Že spadl?“ zvolal majordomus. „To si tedy nemyslím! Vy jste ho strčil.“

Jeden z Dellových kočů seskočil z kozlíku. „Lord Penford nic neudělal!“ namítl. „Viděl jsem, jak ten pán spadl.“

„Lžete na příkaz,“ vyštěkl majordomus.

Dell s tlukoucím srdcem sáhl Tinmorovi na krční tepnu, předem ale věděl, že puls neucítí. Jako kapitán britské armády se za války setkal se smrtí tolikrát, že ji rozpoznal okamžitě. Nadzvedl Tinmorovi víčko. Oko bylo netečné a zornice rozšířená. Už se nedalo nic dělat.

Dell vzhlédl k Lorene. „Je mrtvý,“ řekl.

Lorene si zakryla ústa rukou.

„Mrtvý?“ Majordomus poklekl vedle Tinmora a vzal ho za ruku. „Mrtvý?“ Probodl Della pohledem. „Posílám pro soudce!“

Byla to složitá situace. „Pošlete také pro koronera,“

řekl Dell. „A lékaře. Koronera bude zajímat názor lékaře ohledně příčiny smrti.“

„O té nemůže být pochyb,“ prohlásil majordomus a zdálo se, že nemá daleko k pláči. „Strčil jste ho!“

Lorene sešla ze schodů a postavila se vedle Della.

„Já ho nestrčil,“ řekl jí. Nevěděl ale, jestli mu bude věřit. Jestli mu vůbec někdo uvěří. „Chtěl mě uhodit holí. Já ji odrazil. Chytil se za hlavu a spadl.“

Lorene si klekla k Tinmorovu tělu a váhavě se dotkla jeho vlasů. „Byl hrozně rozzlobený.“

Tou dobou už stáli ve dveřích dva lokajové.

„Pojďte,“ pokynul jim Dell. „Odneste ho dovnitř.“

Muži stáli jako vrostlí do země.

Majordomus se k lokajům zprudka otočil. „Nehýbejte s ním! Koroner bude chtít vidět, kde pán zůstal ležet.“

„Nemůžeme ho tu nechat!“ zvolala Lorene.

„Je pozdě a je Štědrý večer,“ promluvil Dell na majordoma autoritativním tónem. „Koroner jen tak nepřijde. Nenecháme lorda Tinmora celou noc venku na mrazu. Zaslouží si trochu důstojné zacházení.“

Lorene se podívala na majordoma. „Přeneseme ho, Dixone.“

Majordomus byl v tváři zrudlý zlostí. „V tom případě nesmíte odjet, pane. Nedovolím, abyste uprchl na Kontinent!“

„Tak dost, Dixone!“ okřikla ho Lorene a oči jí plály zlostí. „Takhle s lordem Penfordem mluvit nebudete!“

Majordomus zmlkl, ale výraz jeho tváře zůstával neoblomný.

„Má pravdu,“ řekl Dell Lorene. „Měl bych zůstat. Usnadní to situaci, až přijede koroner.“ Přistoupil ke svému kočímu. „Vraťte se do Summerfield House,

Jonesi, a vyřidíte tam, co se stalo. Lady Tinmorová tu bude ráno potřebovat své sestry. Postarejte se, ať se to dozvědí. A dá se očekávat, že koroner bude chtít mluvit s vámi i se Samuelem, takže přivezte sestry lady Tinmorové kočárem a přijedte oba s nimi.“ Samuel, druhý kočí, držel koně, ale kývl na znamení, že rozumí.

Jones naznačil Dellovi, aby poodešel od ostatních, a Dell ho doprovodil ke kočáru.

„Já vlastně neviděl, co se stalo, pane,“ zamračil se kočí. „Viděl jsem ale toho muže padat.“

Dell se tím v tu chvíli nedokázal zabývat. „No dobrá, Jonesi,“ řekl. „Až na to přijde, řekněte koronero-vi, co přesně jste viděl.“

„Udělám, jak říkáte, pane.“ Kočí se vyhoupl na kozlík.

Lorene pozvedla tvář k lokajům. „Co tady stojíte? Odneste lorda Tinmora do jeho ložnice a položte ho na postel.“

Majordomus, stále se zatrpklým výrazem, pokynul lokajům, kteří sešli po schodech, aby sebrali Tinmorovo neživé tělo.

Dell pomohl Lorene vstát.

Šel s ní za lokaji nesoucimi tělo. Sotva vešli do domu, další sloužící, skoro tak starý jako sám lord Tinmore – patrně jeho komorník – se při pohledu na svého pána rozkřičel. „Můj pane! Můj pane!“ vzlykal.

Loren k němu přispěchala a zadržela ho, když jej lokajové s tělem lorda Tinmora míjeli. „Pán ošklivě spadl, Wicky,“ vysvětlila mu. „Při pádu se zabil.“

Komorník se hlasitě rozeštkal. Lorene se chvěla brada, ale přiměla ho, aby se na ni podíval. „Uklidněte se, Wicky. Váš pán vás potřebuje. Naposledy. Postarejte se, ať vypadá k světu.“

Stařec přikývl a následoval lokaje do schodů.

Objevili se další sloužící, vypadali vyděšeně. Lorene se obrátila k majordomovi. „Povězte jim, co se stalo, Dixone. Postarejte se, aby všichni sloužící věděli, k čemu došlo. A aby byli v klidu.“

Z horního patra sešel další starý muž v nočním oděvu a županu. „Madam?“ oslovil Lorene tázavě.

Lorene mu položila ruku na paži. „Odešel, pane Filkinsi. Upadl venku na schodech.“

Muži se na tváři objevil bolestný výraz, rychle se ale ovládl. „Mohu vám nějak posloužit?“

Lorene se na chvíli zahleděla do prázdna. „Zeptejte se Dixona, jestli vás nebude potřebovat. A řekněte, prosím, paní Boonové, ať nám do žlutého obývacího pokoje přinesou čaj.“

„Obratem to zařídím,“ kývl muž.

Lorene se obrátila k Dellovi. „Pojď. Můžeme si tam sednout.“

Dell ji následoval do příjemného obývacího pokoje v prvním patře. Jeho zdi zdobily pestré žluté tapety hýřící ptáky a květinami. Veselá atmosféra místnosti už nemohla více kontrastovat s pocity, které Della tížily na duši. Lord Tinmore byl mrtev, a třebaže Dell nenesl na jeho pádu sebemenší vinu, nedošlo by k němu, kdyby vůbec nevstoupil do domu.

„Prosím posad se, Delle.“

Dell si odložil klobouk na stolek a sundal si rukavice a plášť. Lorene se posadila na pohovku potaženou zlatým brokátem, on si sedl do křesla opodál.

„To byl pan Filkins, sekretář lorda Tinmora,“ vysvětlila Lorene. „Bylo od něj laskavé, že mi vyhověl, není to žádný sluha.“

Sekretáři patřili k nešťastným duším s postavením někde mezi služebnictvem a rodinou. Tak jako guvernanky a domácí učitelé.

Lorene sklopila oči. „On jediný mě má trochu rád.“

Její slova k Dellovi pronikla clonou jeho vlastních obav. „On jediný?“

Lorene se smutně usmála. „Služebnictvo je – tedy *bylo*,“ opravila se, „lordu Tinmorovi velmi oddané. Samozřejmě s nimi nejednal nijak vřele, ale dobře jim platil a většina s ním byla déle, než jsme my dva na světě. Myslím, že mě považují za – vetřelce.“

Dell slyšel mezi smetánkou řeči, že Lorene je zlatokopka. Bylo to nespravedlivé, protože do manželství vstoupila ze zcela nesobeckých pohnutek. A zaplatila za to vysokou cenu. Manžel si jí buď nevšímal, nebo ji ponižoval. A teď se navíc ukázalo, že i služebnictvo ji nesnáší.

Musela vést velmi osamělý život.

Sepjala ruce. „Já – nevím, co mám dělat,“ povzdechla si. „Mám pocit, že bych měla něco *dělat*.“

„Jestli potřebuješ odejít, neostýchej se. Nemusíš tu se mnou zůstat,“ ujistil ji Dell. „Tenhle pokoj mi skýtá veškeré pohodlí.“

„Ne.“ Lorene si přitiskla prsty ke spánkům. „Měla jsem ti nechat připravit ložnici. Vůbec mě to nenapadlo.“

„Není třeba. Nechci ti být na obtíž.“ Odmlčel se. „Hlavně proto, že to, co – co se stalo, je moje vina.“

Lorene ještě víc zbledla. „Ne. Můžu za to já. Protože jsem se mu vzepřela.“

Hněv vůči Tinmorovi se v Dellovi rozhořel s novou silou. „To *on* ti chtěl upřít návštěvu sester na Štědrý den. To od něj vůbec nebylo hezké.“

„Ale i tak...“ nedořekla Lorene.

Della napadlo, co s ní teď asi bude. Byla otázka, jestli ji Tinmore zaopatřil, nebo na ni v poslední vůli nemyslel, tak jako na ni nemyslel ani v jiných věcech.

Hrozilo, že Dixonova obvinění jí také nepomohou. Navíc se dalo čekat, že kvůli tomu, jak Tinmore zemřel, se Lorene stane obětí dalších pomluv. Bůh sám věděl, že si nic takového nezaslouží. Dell uvažoval, zda by někdo skutečně mohl uvěřit, že jsou s Lorene milenci. Ba co hůř, že opravdu způsobil Tinmoreovu smrt.

Ostatně by to nebyla tak úplná nepravda. Dell v té nešťastné události bezesporu posloužil jako katalyzátor.

Lorene vstala a začala neklidně přecházet po místnosti. Dell si také stoupl.

„Napadá mě... jestli jsem neměla zůstat u něj,“ řekla příškrcceným hlasem. „Nevím, co se ode mě očekává.“

„Jak to cítíš?“ zeptal se Dell. „Jestli chceš být s ním, nenech se odradit mou přítomností.“

Lorene na něj upřela bolestný pohled, ale rychle zas oči odvrátila a přešla k mramorové krbové římse s bohatou řezbou listů a květů.

Della bolelo, když ji viděl tak ztrápenou. Rád by ji nějak utěšil, ulevil jí od bolesti, nevěděl ale, jak na to.

Vždyť byl sám příčinou jejího trápení.

„Je mi líto, že se to stalo, Lorene,“ zamumlal. „Nedokážu ani vypovědět, jak moc mě to mrzí.“

Opět na něj upřela ztrápené oči. „Mrzí? Tebe to mrzí?“

Dell k ní přistoupil blíž a chtěl k ní vztáhnout ruce, ale neodvážil se.

Smrt přichází, když ji člověk nejméně čeká.

Tinmore zemřel rychle, ale k Dellově rodině smrt tak laskavá nebyla. Jeho otec, matka, bratr a sestra, spolu s několika sloužícími, zahynuli při požáru jejich londýnského domu v dubnu 1815. Nemohl ani pomyslet, jak hrůzná a bolestivá to musela být smrt.

Dell se otrásl. Kdyby na to příliš myslel, propadl by se do deprese, z které by se tentokrát už nevzpamatoval. „Vůbec jsem nečekal, že by se to mohlo stát,“ vypravil ze sebe.

Lorene se opřela čelem o bílý mramor. „Já také ne,“ zašeptala. „Ve snu by mě nenapadlo, že by si mohl myslet –“

Že jsou milenci? Dell nechápal, jak někoho mohlo něco takového napadnout. Vždyť se k Lorene vždycky choval jenom zdvořile.

Lorene se s bolestným výkřikem vrhla zpět na pohovku a skryla tvář v dlaních.

Dell se posadil vedle ní a položil jí ruku okolo ramen. „Vím, co to je truchlit,“ řekl. „Vyplač se dosytosti.“

Lorene se k němu prudce otočila. „Truchlit?“ vyhrkla. „Truchlit? Ach, ty to vůbec nechápeš! Jsem hrozná. Vůbec necítím žal! Cítím úlevu.“

Sesula se mu na hrud. Dell ji k sobě přivinul a šepтал jí slova útěchy.

Když se otevřely dveře, Lorene se od něj odtáhla a otřela si oči.

„Váš čaj a brandy, madam,“ oznámil lokaj pohoršeným tónem.

„Položte to na stůl,“ vypravila ze sebe Lorene nalomeným hlasem. „A řekněte prosím paní Boonové, ať lordu Penfordovi připraví pokoj.“

Lokaj položil podnos na stůl vedle pohovky, uklonil se a bez dalšího slova odešel.

„Brandy?“ nabídla Lorene Dellovi a třesoucí se rukou pozvedla karafu.

Dell si od ní nádobu vzal. „Já to naliju. Možná by ti kapka také prospěla. Aby ses uklidnila.“

Lorene přikývla a po krásné tváři se jí skutálela další slza.

Dell jí podal sklenku, Lorene ji do sebe rychle obrátila a nechala si hned dolít. Dell nalil i sobě a byl v pokušení vypít obsah skleničky také naráz.

Nakonec si jen usrkl.

Lorene zamrkala, aby zahнала další slzy, a zhluboka se nadechla. „Musíš si o mně myslet hrozné věci,“ řekla.

„Vůbec ne.“ Zato o jejím manželovi si nemyslel nic dobrého. „Možná jsi toho musela vydržet víc, než mohli druzí vidět.“

Lorene zavrtěla hlavou a dala si další pořádný doušek. „On – vlastně nebyl vřdycky úplně špatný manžel. Jenom chtěl, aby lidi dělali, co si přeje. Neustále.“

Podle toho, co Dell vypožoroval, byl Tinmore pannačným, o svou ženu se nezajímal a občas dokázal být velice krutý, jako právě toho dne, kdy se ji pokusil připravit o Vánoce s rodinou. Jeho obvinění, že jsou s Lorene milenci, bylo nespravedlivé a podlé. Tinmore mohl vědět, že jeho ženě by čest nedovolila být nevěrná.

Lorene polkla poslední zbytek brandy ze své skleničky. „Není to ode mě strašné, že cítím úlevu?“ Brada se jí třásla a oči jí znovu zalily slzy.

Dell cítil stejnou bezmoc, jako když se díval, jak Tinmore padá ze schodů. „Jsi jenom otupělá,“ řekl. „To je normální. Člověk po takové tragédii propadne otupělosti.“ Dell se cítil podobně, když mu řekli, co potkalo jeho rodinu. Nějakou dobu trvalo, než se ho zmocnil srdcervoucí žal.

Dopil brandy, nalil si další a nabídl Lorene třetí skleničku.

Odmítla. „Asi bych měla jít k němu. Nejspíš se to ode mě čeká.“

Dell nechtěl, aby odešla. Ne že by potřeboval její společnost, ale cítil, že v domě, kde nemá žádné spojence, by jí mohl být oporou. Jenomže díky Tinmorovi si služebnictvo vyslechlo falešnou povídačku o tom, že jsou milenci, a jeden lokaj je přistihl v situaci, kdy se mohlo zdát, že se objímají. Bylo třeba, aby si navzájem udržovali odstup.

Kvůli Lorene.

I kvůli Dellovi samotnému.

Lorene vstala z pohovky a vzala Della za ruku. „Půjdu za ním. Děkuju, že jsi se mnou chvíli pose-
děl.“

Dell jí položil dlaň na hřbet ruky. „Neděkuj mi. A taky si se mnou nedělej starosti. Mysli na sebe.“

Měl hřejivé a silné ruce a jeho dotek byl Lorene příjemný. Rázem se jí ale zmocnil pocit provinění, že jí něco takového vůbec napadlo.

Odtáhla se. „Někdo by měl přijít a dovést tě do tvého pokoje. Aspoň tedy doufám, že to někdo udělá...“ Lorene nevěděla, co může od Tinmorova věrného služebnictva čekat.

Dell jí věnoval tak soucitný pohled, že to skoro zabořilo. „Uvidíme se ráno. Musíš si trochu odpočnout,“ řekl.

Lorene věděla, že před sebou mají náročný den. Přijde soudce a koroner. Bude třeba zařídit spoustu věcí, ale Lorene si nedovedla představit, co přesně. Nedokázala rozumně uvažovat. „Tak tedy dobrou noc.“ Udělala pukrle.

Dell se uklonil.

Lorene se otočila a rychle vyšla z místnosti.

Jen nerada zamířila k pokojům lorda Tinmora, které byly na stejném patře, jako ten její, ale naštěstí

ne moc blízko. Zaklepala, než vstoupila do panské ložnice.

Wicky seděl v křesle u postele. Lůžko bylo zakryté závěsy. Lorene tomu byla ráda. Při pomyslení, že by měla tělo znovu vidět, se jí najednou zmocnila hrůza.

„Jak to zvládáte, Wicky?“ zeptala se ode dveří.

Pomaloučku k ní otočil hlavu. „Rád bych tu zůstal, jestli smím, madam.“

Lorene vůči němu pocítila lítost. Starý Wicky jejího manžela miloval. Wicky, Dixon a pan Filkins byli Tinmorovi obzvlášť oddaní. Také mu sloužili dlouhá desetiletí.

„Ovšemže můžete zůstat,“ řekla, vycouvala ze dveří a zavřela za sebou.

Došla chodbou do své vlastní ložnice, kde jí komorná s pochmurným výrazem ve tváři pomohla uložit se ke spánku. Promluvila, jen když to bylo nezbytně nutné. Konečně komorná odešla a Lorene se zachumlala do peřin.

Srdce jí tlouklo, jako by uběhla obrovský kus cesty. Najednou si uvědomila, že se tak cítí od chvíle, kdy uviděla Tinmora ležet pod schody. Nevěděla, jak se uklidnit. Snažila se utřít si pocity, které se v ní svářely. Tížila ji nejistota ohledně zítřejšího dne. Ležela si, že by soudce nebo koroner mohli dělat potíže. Zpochybňovat Dellovu výpověď. Co když uvěří, že jsou s Dellem milenci?

Jak mohlo Tinmora něco takového napadnout? Náklonnost k Dellovi byla její tajnou radostí. Nikdy o Dellovi nemluvila. Vždycky si dávala pozor, aby na sobě nedala nic znát, když byl na blízku. Tinmore se nemohl ničeho dovtípit. Nikdo se nemohl ničeho dovtípit.

Tinmore se o ni ani trochu nezajímal, když se ocitla

v Dellově společnosti. Při společenských událostech od ní vždycky utekl, sotva to bylo možné. Nikdy se nestaral, s kým se Lorene baví, zatímco on hraje karty nebo konverzuje se svými známými. Dell ho jako pouhý hrabě nezajímal. Mnohem víc pozornosti věnoval Dellovu příteli markýzi z Rosssdal, který byl manželem Loreniny sestry a dědicem vévody. Nebo samotnému vévodovi. Bylo nepochopitelné, jak mohl pojmout tak nehorázné podezření.

Když jí Tinmore nakázal, aby šla do svého pokoje, věděla, že tím to neskončí. Aspoň teď nemusela poslouchat jeho křik.

Najednou měla pocit, jako by z ní někdo sňal obrovské závaží. Byla volná! Až se ráno probudí, bude svou vlastní paní. Nikdo už ji nebude obviňovat, že má milence nebo že řekla či udělala něco nevhodného. Už se nebude muset kousat do jazyku. Konečně mohla zas svobodně snít.

Jen kdyby dokázala usnout.

Převalovala se v posteli, až nakonec odhodila příkrývku a bosky došla k oknu. Schoulila se na sedátko a zadívala se ven do zasněženého parku. Navzdory pozdní hodině celý zářil, bělounký a čistý. Sníh krajinu dočista proměnil.

A také Lorene teď čekal nový život.

V duchu si rekapitulovala své téměř dvouleté manželství s Tinmorem.

Udělal to, o co jí šlo nejvíc. Zabezpečil její sestry a bratra. Také jí poskytl domov, krásné šaty, šperky a v mnoha ohledech zajistil pohodlný život. Za to mu byla vděčná. V tomto směru si na něj nikdy nestěžovala.

S naprostou jistotou mohla říct, že kdyby si nevzala Tinmora, její sestry ani nevlastní bratr by si nenašli své drahé polovičky.

Vždyť je dokonce potkala opravdová láska.

Pro sebe Lorene žádala velmi málo, jen aby jí Tinmore zanechal něco prostředků na skromné živobytí, až tu nebude. Netušila ale, jestli to opravdu udělal.

I kdyby ji nezajistil, šperky, které jí dal, nejspíš měly nějakou hodnotu. Lorene se rozhodla, že se následujícího dne ujistí, zda jsou bezpečně v jejím vlastnictví. Filkins jí s tím jistě pomůže.

Nevěděla, kam půjde, ani jak bude žít, ale byla rozhodnutá opustit neblahý Tinmorův dům.

Vstala, přehodila si přes ramena šál a se svíčkou v ruce zamířila do honosného přijímacího pokoje.

Usedla ke zlatem zdobenému klavíru, který jí Tinmore koupil, přichystala si noty se svými nejoblíbenějšími kvintety v G moll od Mozarta a začala hrát.

Noty jí kdosi poslal po jednom koncertě během minulé sezony. Ani nevěděla, kdo to byl.

Hudba plnila místnost, možná doléhala i do dalších částí domu, ale Lorene na to nedbala.

Jenom hudba jí mohla přinést kýženou útěchu.

TŘETÍ KAPITOLA

Lorene hrála na klavír dobré dvě hodiny, než se vrátila do ložnice. Spala neklidným spánkem a probudila se před svítáním. Pak už nemělo smysl snažit se znovu usnout. Sedla si na sedátko u okna a čekala, až nastane přijatelná hodina, kdy bude moci zazvonit na služebnou. Když služebná přišla, byla ještě nabručenější než obvykle. Bylo těžko říct, jestli je to tím, že truchlí, nebo že musela vstávat dříve než jindy.

Lorene se oblékla a sotva vyšla z pokoje a pustila se dolů po schodech, uslyšela hlasy. Několik hlasů.

Na soudce ale bylo ještě brzy! Seběhla na odpočívadlo a naklonila se přes zábradlí, aby viděla do haly.

Ukázalo se, že přijely sestry! Tess a Genna dorazily i se svými manželky.

Lorene jim spěchala v ústrety.

Genna ji uviděla první, vyběhla po schodech a objala ji. Tess nezůstala dlouho pozadu.

„Ach, Lorene!“ zvolala Genna.

Tess je obě objala. „Jak se cítíš, Lorene? Jsi v pořádku?“

„Ano, jsem,“ odpověděla Lorene a při pohledu na sestry se jí oči znovu zalily slzami. „Ty jsi ale neměla jezdit, Tess. Nemáš odpočívat?“

„Nejsem nemocná,“ namítla Tess. „Jenom čekám dítě.“

Šťastná novina byla Tessiným vánočním dárkem pro celou rodinu, a třebaže se ji dozvěděli teprve předešlého dne, zdálo se to jako věčnost.

Sestry sešly po schodech navzájem do sebe zavěšené.

„Lorene,“ řekl procítěně Gennin manžel, markýz z Rosssdalů. Šel k ní a políbil ji na tvář. „Čekáme na tvoje pokyny. Jenom řekni, a uděláme všechno, co je třeba.“

Lorene však stačila už pouhá jejich přítomnost.

Přistoupil k ní také Marc Glenville, Tessin manžel. „Upřímnou soustrast, Lorene,“ řekl.

Soustrast však nebyla to správné slovo.

„Kde je Dell?“ zeptal se Rosssdale. Byli s Dellem přátelé od dětství.

„Nevím,“ zavrtěla Lorene hlavou. „Kde je hrabě, Dixone?“ obrátila se na majordoma.

„Ve východním křídle,“ dostalo se jí úsečné odpovědi.

Tam se nacházely pokoje pro méně významné hosty.

„Pošlete pro něj, člověče,“ nařídil mu Rosssdale. „Řekněte mu, že jsme tady.“

„Kde budete pana hraběte očekávat?“ otázal se Dixon škrobeně.

„V ranním pokoji,“ odpověděla mu Lorene. „Snídali jste?“ zeptala se sester.

„Jak bychom mohli!“ zvolala Genna. „Když jsme slyšeli, co se stalo, nikdo neměl na jídlo ani pomyslení.“

Lorene se obrátila zpátky k Dixonovi. „V tom případě tedy zburcujte kuchaře. Máme k snídani hosty.“